

I ARA QUÈ, URBANITA?

Aquell sol de Vilanova

David Castillo

Escriptor

A l'últim suplement Cultura, el poeta i hel·lenista Carles Miralles es queixa de l'oportunitat que havia perdut de país de recuperar la figura de Lluís Nicolau d'Olwer, cinquanta anys després de la seva mort. Historiador, polític, escriptor i home de bé, Olwer va intentar portar els ideals noucentistes a una societat que va reben- tar per les injustícies. Després de creuar la frontera, va anar d'exili en exili fins arribar a Mèxic, on desple- garia –com tants catalans– una obra intel·lectual ingent. Tres anys abans de la seva mort, l'Institut Català de Cultura li va publicar *Caliu. Record de mestres i amics*, que l'Institut d'Estudis Catalans té la intenció de reeditar pròximament.

De tots els magnífics articles que el volum recull, n'hi ha un que sem- pre recordo com un exemple d'hu- manisme enmig de la barbàrie. Es ti- tula "Aquell sol de Vilanova..." i ex- plica la vivència que va patir quan va ser detingut pels alemanys i portat a una de les seves de la Gestapo a París. El primer interrogatori va ser escur- çat per les sirenes que anunciaven l'arribada d'avions de la RAF. El co- mandant alemany va desaparèixer cap al refugi i Olwer es va quedar amb el secretari, un alsacià, "de llen- guatge llibresc". Quan l'endemà es van tornar a veure, l'home va pre- guntar a Olwer com es trobava. L'es- criptor català li va contestar que feia onze dies que no es canviava i que se sentia brut i abandonat. Parlant del fred i la humitat de les cel·les, el se- cretari de la Gestapo li va dir literal- ment: "Deveu enyorar aquell sol de Barcelona, de Vilanova i la Geltrú."

L'home havia conegut el pintor vi- lanoví Rafel Sala, amic també d'Ol- wer. L'amistat comuna els va servir per travar afinitat i l'alsacià li va ser determinant per recuperar la lliber- tat. Sala havia mort a Califòrnia el 1927, després de passar per Mèxic, on Olwer també moriria el 1958. Es- perem que el 2012 tingui la cultura d'aquests homes. Bon any, lectors!

EL LECTOR ESCRIU

El temps s'acaba

■ A través de la premsa m'ha semblat que Catalunya ho té molt complicat. Estem en una situació molt sem- blant a la que vam tenir el 1712 quan es va firmar el tractat d'Utrecht; les grans potències mundials –avui i llavors: Alemanya, França i Anglaterra– poden decidir què ha de ser Europa dei- xant al marge qualsevol aspi- ració independentista i de- mocràtica per més justa que sigui. Espanya amb els di- ners pot pactar i prometre a les cancelleries europees tot el que vulgui. I segons com vagi tot plegat, no hi se- rem a temps. El debat és sense soldats i pólvora; s'està fent amb bancs i euros. El president Mas haurà de prendre decisions abans que sigui massa tard.

ANTONI CUADRENCH
Santpedor (Bages)

Hospital de Valls

■ Feia pena sentir parlar de la possibilitat d'acomiadar 114 treballadors des de l'hospital de Valls, tal com s'ha publicat fa uns 15 dies. Sens dubte la crisi general pot portar problemes a un hospital de les dimensions del nostre, però es impor- tant que els polítics que ad- ministren els diners i els executius que controlen els serveis de salut de l'hospital intentin arribar a una solució com més aviat millor i tan favorable com sigui possible per als treballadors però també per tota la gent de Valls, de l'Alt Camp i de la Conca de Barberà.

Ni volem ni necessitem un mini-Quirón però tampoc no volem que ens donin gat per llebre; no volem que el nos- tre hospital quedi reduït a les dimensions o a les pres- tacions d'un hospital de sang. A vegades em sembla que potser els polítics de Valls, de Tarragona i de Bar- celona no tenen clar que vital que és aquest servei per

Els pressupostos han de ser reals i realistes

■ Vull expressar la meua preocupació per la manca de realisme amb què el govern de la Generalitat ha preparat els pressupostos de Salut del 2012. Que redueixi els re- cursos dels quals disposarà el Servei Català de la Salut en un 4,76%, quan el que necessita la Sanitat és tenir un finançament adequat, no ens sembla encertat, però el que trobem més inacceptable és la irrealitat de la parti- da assignada a medicaments dispensats a farmàcies, que té una reducció del 26% en relació amb l'any ante- rior. El fet de destinar un pressupost irrealitzable a aquest capítol ja va passar amb els pressupostos del 2011, que van preveure una despesa per a receptes mè- diques de 1.285 milions d'euros, que en realitat seran entre 1.650 i 1.700 milions en acabar l'any (atès que al novembre ja s'havien gastat 1.555 milions).

La situació es torna a repetir amb els pressupostos del 2012, però aquest any encara és més greu, perquè el que es destina a la factura farmacèutica són 950 mi- lions d'euros, que previsiblement s'esgotaran al mes de juliol. Trobo censurable que es proposin xifres irrealitza- bles (encara que es digui que es compta amb els 100 mi- lions d'euros de la recaptació de la taxa per recepta). Segons el mateix president Artur Mas, cal transparència i realisme per saber on ens trobem. Per això és necessa- ri que es coneguin els números reals del que invertirà la Generalitat en medicaments.

Si l'Estat espanyol no paga partides tot i tenir-les pressupostades, què podem esperar les farmàcies cata- lanes quan el pressupost està tan allunyat de la realitat? Recordem que ja aquest any 2011 les farmàcies arrosse- guem un retard en el cobrament, i el govern mateix sap com es pateix quan no cobres i has de pagar.

JOSEP ESTEVE ROSET, president de la Federació d'Associacions
de Farmàcies de Catalunya (Fefac). Barcelona

als ciutadans locals. No tinc dubte que molta gent com jo estan pendents del futur de l'hospital i no dubto que, com jo, no pensem perdonar cap polític que no es mostri a l'altura d'assegurar el fu- tur d'aquesta joia de la corona dels serveis locals ací.

JAMES SCOTT
Valls (Alt Camp)

Bosc brut

■ Passejant per les munta- nyes dels voltants de Sant Pol de Mar un es queda indignat davant el lamentable estat de brutícia i abandó en què es troben els nostres boscos des de fa molts

anys. És ja molt lamentable que individus incívics no tinguin cap objecció a llançar les deixalles (llaunes, pa- pers, plàstics, ampolles, etc.) en els camins i entre els matolls, però desgracia- dament això és difícil de sancionar, ja que en la majoria dels casos l'anonimat els empara. No obstant això, on hi ha més volum de brutícia i deteriorament mediambiental és principalment als cul- tius de maduixots que els seus responsables van abandonar fa anys quan el negoci d'aquesta fruita va deixar de ser rendible.

L'espectacle és desolador i vergonyós: grans superfi-

cies de plàstics continuen en els camps i molts, es- campats pel vent, han estat arrossegats als camins i als boscos limítrofs, on han quedat incrustats, molts fins i tot penjant dels arbres, i mig enterrats en el terreny.

Al costat d'aquests plàs- tics també han estat aban- donats els ferros dels hiver- nacles, els bidons de plàstic, casetes, eines i altres uten- silis utilitzats en aquests cultius. Em sembla increïble que l'Ajuntament no hagi pres les mesures necessà- ries per solucionar aquest trist espectacle que tant perjudica els nostres bos- cos. Crec que els responsa- bles d'aquests cultius haurien de netejar totes aques- tes deixalles que ells matei- xos van abandonar.

Demano a l'Ajuntament corresponent, o si no al De- partament de Medi Ambient de la Generalitat, que faci els processos legals perti- nents perquè els propietaris d'aquests terrenys recullin i endrecin tant aquests camps abandonats com aquests boscos limítrofs, que tant enlletgeixen i perju- diquen els nostres espais naturals creant amb això la imatge d'un país incivilitzat.

GUILLERMO MARTÍ CEBALLOS
Sant Pol de Mar (Maresme)

Resposta al Sr. Vives

■ En resposta a la carta del Sr. Robert Vives (El Punt Avui, 29/12/2011), volem in- formar que les extraccions de sang es continuaran fent, com fins ara, al CAP Manso i per tant el pacient no s'haurà de desplaçar. La integració dels laboratoris clínics de la ciutat de Barce- lona, seguint el model d'al- tres països europeus, no- més inclou el processament de les mostres i en cap cas el canvi d'ubicació de les extraccions de sang.

MONTSERRAT FERRE, cap de
Servei del laboratori de Manso.
Barcelona

EN SÍSIF

Jordi Soler

